

Кручений панич і лозина

Микита Годованець

Під саявом місячним в чудовім квітнику
Панич розмову вів палку,
П'янку,
Мов чарівне вино:
— Давно, Лозинонько, давно
У мене серце сохне-в'яне.
Терпіти далі сил не стане:
Я з давніх літ
Тебе люблю над цілий світ,
А ти... Взаємності не бачу.
О-ох! —
І сльози полились гарячі,
Великі, як горох.
А сам, хитрун, все ближче підступає
І вусиком за стан Лозиноньку хапає,
Сам ніжно-ніжно так зітха:
— Лозинонько! Благаю: покохай!
Молю уклінно: прихилися!
До серця щиро притулися!
Хай вічне щастя неземне
Засвітить нам, як сонце весняне!—
Лозини серце — віск м'який.
Слова палкі — приваблива отрута.
Весна, мов дивний чарівник який,
Уміє накладати на ніжне серце пута;
Звінчали нашу пару солов'ї,
Зозуля накувала безліч літ,
Гриміли співами зеленії гаї,
А квіти слали запашний привіт.
Щасливим усміхається весь світ,
І сонце молодість віта...
А в Панича — своя мета:
Ухопився
За Лозину
В добру пору,
Без упину
Вгору-вгору

Він повивсь,
На Лозину
Й не дививсь...

* * *

Такий Панич, брудну ховаючи мету,
Стоїть за вірність,
за любов,
за красоту,
Мов соловей, слова солодкі свище,
Аж поки міцно пустить коренище,—
Тоді він топче почуття святі,
Лише б підлізти вище
Хоч на один щабель в житті.